

jag mig föreslå, att till sista punkten uti 13 § af konkurslagen må fogas följande tillägg:

Har borgenär sökt konkurs å gäldenär, förblifve försäljningsåtgärden hvilande, intill dess sig visat, huruvida konkurs på ansökningen följer.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 16 Januari 1878.

Sven Andersson,
från Norra Luggude.

Häruti instämmer

P. A. Hellgrén.

N:o 29.

*Af Herr L. J. Larsson: Om ändring af 26 kap. 4 §
Byggningsbalken.*

Under åberopande af de skäl, som vid flera föregående riksdagar blifvit anförda, och med särskildt afseende fästadt å hvad Lag-Utskottet i sitt utlåtande N:o 7 sistlidne riksdag hemställt i fråga om förändring af 26 kap. 4 § Byggningsbalken, tillåter jag mig nu framlägga detta Lag-Utskottets förslag till Riksdagens beprövande, och föreslår sålunda:

att Riksdagen ville för sin del besluta en förordning angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och underhåll af tingshus och häradsfängelse, så lydande:

Med ändring af hvad 26 kap. 4 § Byggningsbalken och särskilda författningar stadga angående skyldighet att deltaga i

byggandet af tingshus och häradsfängelse, förordnas härigenom, att i kostnaden för uppförande och underhåll af sådan byggnad skola alla de, hvilka inom häradet erlägga kommunalutskylder, deltaga efter den grund, som för utgörande af dessa utskylder finnes stadgad.

Stockholm den 22 Januari 1878.

L. J. Larsson,
från Jönköpings län.

N:o 30.

Af Herr R. Ehrenborg: Angående ändring i nu gällande stadganden om kommunalfullmäktige å landet.

Då Andra Kammaren vid sistlidne riksdag behandlade Lag-Utskottets utlåtande, N:o 31, i den årligen förekommande kommunala rösträttsfrågan, afgaf jag om samma frågas ställning och betydelse ett anförande, hvilket för den, som vill göra sig mödan inhemta det i dess helhet, återfinnes i protokollet för den 2 Maj 1877 eftermiddagen, häft. 53, sid. 25—30. Jag erinrade deruti om huru från den stund, då vår kommunalinstitution blef underlag för den politiska representationen, man kommit i ett svårlöst dilemma mellan två hvarandra motsatta "måste", af hvilka det ena syntes utesluta det andra, och ingendera vilja gifva vika. Man kunde nemligen — å ena sidan — svårligen underkänna eller för all framtid tillbakavisa de berättigade anspråken på något skydd mot de öfvergrepp, hvilka under brist på röstbegränsning, och i synnerhet under tider af lifligare företagsamhet, låge nära till hands från de inom landtkommunerna makteandas sida. Men å andra sidan funne man sig icke kunna genom modifikation af den skattegrund, efter hvilken landstingsmannavalet ske, eftergifva ens den ringaste del af de garantier för riksdagskammarnes karaktersskilnad, hvilka med fallande penningevärde redan försvagats, utan såge man sig nödgad att obetingadt afslå hvarje förslag om röstbegränsning, vore